

Laatste Kracht

Laatste Kracht

Jana Bollens

Opgedragen aan mijn oma Anastasia die mij altijd is blijven
aanmoedigen om te blijven schrijven en mij zonder enige twijfel hierin
is blijven steunen.

En aan Astrid en Daan die mij in mijn donkerste momenten altijd zijn
blijven steunen. Een vriendschap die hopelijk ook uitstraalt in dit
boek.

Laatste Kracht
Nieuwe Kracht
Krachten Verenigd

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
ISBN: 9789464055672
© <Jana Bollens>

Hoofdstukken

- Hoofdstuk 1: Volleybal
- Hoofdstuk 2: Een ver verleden
- Hoofdstuk 3: Turnen
- Hoofdstuk 4: Voorzichtig
- Hoofdstuk 5: Vertrekken?
- Hoofdstuk 6: Piekeren
- Hoofdstuk 7: Geen controle
- Hoofdstuk 8: Steun van vrienden
- Hoofdstuk 9: Onderzoek
- Hoofdstuk 10: Vakantie
- Hoofdstuk 11: Dromen
- Hoofdstuk 12: Antwoorden
- Hoofdstuk 13: Sleepover
- Hoofdstuk 14: Trainen
- Hoofdstuk 15: Tony verwond
- Hoofdstuk 16: Het drankje
- Hoofdstuk 17: De test
- Hoofdstuk 18: Aida van slag
- Hoofdstuk 19: De aanval
- Hoofdstuk 20: Besef
- Hoofdstuk 21: Het wetenschapscentrum
- Hoofdstuk 22: Gevangen
- Hoofdstuk 23: Gered
- Hoofdstuk 24: Ontsnappen
- Hoofdstuk 25: Wakker
- Hoofdstuk 26: Verleden blootgelegd
- Hoofdstuk 27: Een nieuwe tijd
- Hoofdstuk 28: Vriendschap is eeuwig

1 Volleybal

“Wat dachten jullie van een potje volleybal?” Jenny Bowes keek hoopvol naar haar twee beste vrienden.

Het was woensdagnamiddag en school was net uit. Jenny, Aida en David zaten gezellig aan een picknicktafel en ruimden de restjes op van hun middageten. De zomer had net zijn intrede gemaakt en dit was duidelijk te merken. Het was heerlijk weer. De zon scheen in volle glorie en bracht een warme, vrolijke gloed over de wereld.

Een lichte bries streelde langs de bomen en het gras. Jenny streek haar lange bruine haar achter haar oor zodat het niet haar gezicht zou waaien. David slikte net zijn laatste hap door terwijl hij haar vragend aankeek. Zijn smalle, grijze ogen tekenden fel af tegen zijn donkerbruine krullen. Het gaf hem een heel doordringende en intense uitstraling. Een uitstraling die bij Jenny wel eens vaker een rilling over de rug deed lopen. Ze kon zoveel moeite doen als ze wilde, ze zou hem nooit volledig kunnen doorgronden. David daarentegen leek er geen moeite mee te hebben om recht door mensen heen te kijken. Iets waar ze zich vaker aan ergerde.

“Wat is ‘volleybal’?” vroeg hij een beetje verward. Ze trok een gezicht. Het verbaasde haar niets. Of het zou haar niets mogen verbazen, toch was het een beetje een steek in haar hart.

Haar blik gleed naar het slanke, blonde meisje naast hem. Aida keek haar al met een even vragende blik aan. Aida was Davids jongere zus en Jenny’s beste vriendin. Of althans dat was ze geweest. Ze wist best dat Aida en David hun geheugen voor een groot deel kwijt waren.

Ze herinnerde zich een tijd dat zij, Aida en David bijna elke middag volleybal speelden op hun vast pleintje naast de school. Een tijd die zowel David als Aida zich niet meer konden herinneren.

Hoewel ze nog jong waren hadden ze alle drie al genoeg meegemaakt voor een heel leven. Ze had lang gedacht dat Aida en David voorgoed uit haar leven verdwenen waren. Toen ze eindelijk weer waren opgedoken, bleek hun geheugen volledig gewist te zijn. Ze waren jaren haar beste vrienden geweest. Ze hadden altijd alles samen gedaan. Toen ze erachter was gekomen dat ze hun geheugen kwijt waren, had ze zichzelf erop gebrand om een manier te vinden om hun herinneringen terug te krijgen en daarmee ook haar twee beste vrienden. Het was moeilijker dan ze gedacht had. Voor David en Aida was ze op dit moment ook maar gewoon een klasgenootje die ze nog maar een paar maanden kenden. Dat deed waarschijnlijk nog het meeste pijn. Dat ze gewoon een vreemde was voor hen. Het ergste was elke dag op hun vertrouwde gezichten te moeten kijken wetende dat haar beste vrienden nergens te bespeuren waren. Toch zou ze niet opgeven tot ze hun geheugen terug hadden.

Aida stopte haar broodtrommel weg en haar blauwe ogen keken Jenny nieuwsgierig aan. Aida's uitstraling was zo helemaal anders dan die van haar broer. Een glimlach op haar gezicht leek een standaard accessoire te zijn voor haar. Haar blauwe ogen droegen altijd een ondeugende, kinderlijke schittering. Haar blonde lokken, die ze zoals altijd in een hoge staart droeg, dansten vrolijk op het ritme van de voorbijkomende bries.

"De naam komt me wel ergens bekend voor," zei ze. "Ik denk dat ik het wel eens op tv heb gezien, maar ik weet er niks meer van," lachte ze.

Jenny grijnsde. "Het is een sport. Je slaat eigenlijk een bal over een net naar het andere team. Het is helemaal niet moeilijk en ik kan het jullie leren. Voor jullie het weten, zijn jullie echte professionals."

Aida zette haar handen op de tafel en stond op. "Lijkt me wel is leuk om te proberen. Hoe moeilijk kan het zijn?"

Jenny stopte haar broodtrommel ook weg en keek vragend naar David. Deze staarde een beetje verveeld voor zich uit. Ze kende hem nu al zo lang, maar naar zijn gedachten moest ze nog steeds raden. Zeker nu. Uiteindelijk haalde hij zijn schouders op.

"We kunnen proberen, het is niet dat we iets beters te doen hebben."

Ze slaakte een zucht van opluchting. Aida stond al met haar rugzak klaar om te vertrekken. Ook Jenny gooide haar rugzak op haar rug en stond op. David daarentegen pakte op zijn dooie gemakje zijn broodtrommel in. Jenny en Aida keken hem geërgerd aan.

“Kom op, David, een beetje vaart erachter,” klaagde Aida. “Nog trager en je gaat achteruit.”

David stond op en ging voor hen staan, goed genoeg wetende dat hij een kop groter was dan hen.

“Wie was er ook alweer de snelste bij turnen? Oh ja, wacht, dat was ik, slakken.”

Aida stak haar kin op. “Zeg.”

Ze probeerde verontwaardigd te kijken, maar faalde vreselijk wat alles gewoon nog grappiger maakte. Jenny grinnikte. Hun karakters waren gelukkig niet veranderd.

Ze keerde haar gezicht even naar de felblauwe lucht en voelde de zon op haar huid. Op momenten zoals deze was het zo makkelijk om de afgelopen gebeurtenissen gewoon te vergeten. Ze betrapte zich er steeds vaker op dat ze de huidige situatie al dan niet bewust vergat en David, Aida en zij nog steeds beste vrienden waren. Jammer genoeg waren deze moment altijd maar kort voor het weer duidelijk werd dat alles zo veel anders was dan vroeger. Het voelde altijd als een emmer ijskoud water die haar wakker schudde uit een mooie droom. Toch kon ze niet laten.

“Ik weet een goede plaats voor volleybal,” kwam ze uiteindelijk tussen beide. “Het is niet zo ver van de school.”

Ze slikte even een brok weg toen ze teruggacht aan hun pleintje. Het was niet echt hùn pleintje, maar zo voelde het wel. Vroeger speelden ze daar elke middag volleybal, meestal ook alleen met hun drietjes. Het voelde vreemd als er andere mensen bij waren. Het was een plaats die voor hen allemaal veel betekende. Of toch, zo was het ooit geweest. Ze was niet meer naar het pleintje gegaan sinds de Vlucht. Ze was er een keer gaan kijken, maar het had meer pijn gedaan dan ze had verwacht, dus was ze weg gebleven. Ze wist dat het er nog was, maar ze had geen idee in welke staat het zich bevond. Ze hoopte dat het niet teveel vervallen zou zijn. Hoewel dat een zeer grote gok was als ze dacht aan de tijd die verstreken was sinds ze er de laatste keer waren geweest.

Ze ging Aida en David voor naar het pleintje. Het lag aan de rand van de stad op slechts enkele minuten stappen van de school. Het stadje was maar klein en leek wat misplaatst in het platteland er rondom. De straten waren rustig, zoals altijd. Het was zo'n klein stadje, er reden eigenlijk maar amper auto's door. Te voet was je veel sneller van de ene naar de andere kant, dus de auto was vrij nutteloos. Het was een

van de weinige steden waar ze graag kwam. Drukke steden waren nooit echt haar ding geweest. Dat kwam misschien ook wel omdat ze maar heel weinig in contact was gekomen met echt grote steden, niet dat ze dat erg vond. In elke straat van het stadje stonden bomen of struiken. Er was overal wel wat natuur terug te vinden, dat had iets enorm rustgevends.

Haar hart klopte steeds sneller in haar borstkas naarmate ze dichterbij het pleintje kwamen. Aida en David merkten er niks van en ze wist niet of ze daardoor opgelucht moest zijn of gekwetst. Aida en David leken altijd haar gezicht te kunnen aflezen. Dat ze nu helemaal niets in de gaten hadden, maakte het nog maar eens duidelijk dat ze slechts een vreemde was voor hen. Hoewel ze langs de andere kant wel blij was dat ze niets hoefde uit te leggen. Als ze wilde dat ze hun geheugen terugkregen, dan zouden ze de herinneringen zelf moeten ophalen. Als ze het hen zou vertellen, zouden ze haar toch nooit geloven. Ze kon het zelf amper geloven wat er allemaal gebeurd was. De beelden van de Vlucht flitsten even snel voor haar ogen waardoor ze een koude rilling over haar rug voelde lopen. Ze zette zich er snel overheen en liep zelfverzekerd door naar het plein, haar angsten en zenuwen negerend. Ze had er alles voor over om Davids en Aida's herinneringen terug te halen.

Naarmate ze dichterbij kwamen, werden de straten steeds smaller en was er steeds meer groen terug te vinden. Een teken dat ze aan de rand van de stad kwamen. Aan het pleintje aangekomen, slaakte ze een diepe zucht. Daar was het, hun pleintje waar ze zo vaak gestaan hadden. En hier stonden ze weer, alsof er niets gebeurd was. Het pleintje werd omringd door hoge struiken. Er was slechts een kleine opening gelaten voor een poortje om het plein te kunnen betreden. Aan de andere kant grensde het plein aan een groot bos. Het leek zo afgescheiden van de rest van de wereld. Ze schrok op van Aida die ineens naast haar opdook.

“Ziet er een beetje verouderd uit, hè?” zei Aida met een scheef gezicht. Dat was waar. Het plein was zeker verouderd, maar toen ze verder keek, vielen er toch wat eigenaardigheden op. De stenen waren door de jaren heen amper beschadigd geraakt en noch grassen, noch onkruid leken er vat op te hebben gehad. De palen waar vroeger het net had aangehangen, waren vervangen door grote vlaggenstokken. Die zagen eruit alsof ze er langer stonden dan het plein zelf. Aan de ene paal hing nog een lap stof dat waarschijnlijk ooit een vlag was

geweest. Het fladderde moeizaam mee met de zachte wind. De andere paal was gewoon kaal afgezien van een koord waar ooit een vlag had gehangen. Het koord was groen van het mos en leek te kunnen breken bij de minste aanraking. De lijnen op de grond waren wel volledig weggevaagd, maar behalve die kleine dingen, leek er niets veranderd. Het leek wel of het plein mee was blijven stilstaan in de tijd, samen met Jenny, David en Aida.

'Vreemd,' dacht ze, maar ergens was ze ook enorm dankbaar. Het leek of hun herinneringen dan toch nog ergens bewaard waren gebleven. Ze gluurde zijdelings naar David en Aida, deze leken niets op te merken. Ze richtte haar blik dan maar weer op het pleintje, het was ook te makkelijk geweest als ze zo snel hun geheugen terug zouden krijgen. Ze had al zoveel geprobeerd en hun pleintje was haar laatste hoop. Als dat niet zou lukken... Ze huiverde zachtjes. Nee, ze was haar vrienden al eens kwijt geraakt. Ze zou hen niet nog eens verliezen, dat overleefde ze niet.

"We zullen wel een paar dingetjes moeten opknappen," zei ze uiteindelijk.

"Wel wat meer dan een paar," antwoordde David droog.

"Zo erg is het nog niet," wierp ze verdedigend terug. "De grond is nog goed, we kunnen er gewoon op lopen. En daar...," Ze wees tussen de twee vlaggenstokken. "hoort een net te komen."

Ze vertelde zo gedetailleerd mogelijk hoe het plein er had uitgezien en hoe het er weer zou moeten uitzien. Tussendoor probeerde ze ook al zoveel mogelijk van de spelregels uit te leggen. Terwijl ze alles uitlegde, hield ze Aida en David goed in de gaten om te zien of er ergens een teken van herkenning zou optreden. Tevergeefs. Zodra ze klaar was met de uitleg, dwaalde Davids blik weer af naar het pleintje. Zijn gezicht onthulde geen enkele emotie. Zonder nog een woord te zeggen, liep hij naar de plaats waar het net zou moeten hangen.

"Ik kan wel aan zo'n net komen, denk ik," zei hij.

"Super, je..."

Ze stopte haar zin abrupt. David was het pleintje overgestoken en stond op zijn vaste plaats waar hij vroeger altijd opsloeg, met een lichte frons op zijn gezicht. Haar adem stakte even. Ze wilde niet te hard hopen, daar had ze zich al vaker aan laten vangen, maar zou het kunnen dat hij het zich, slechts een beetje, kon herinneren?

Voor slechts enkele seconden leek de tijd stil te staan. De enige aanwijzing dat deze verder ging, was een zacht briesje die door haar

haren waaide. Ze merkte het niet, ze merkte niets meer behalve David die daar op het pleintje stond. Ze keek hem gespannen aan terwijl hij doodstil voor zich uit stond te staren, zijn grijze ogen lichtjes samengeknepen. Zijn krullen dansten zachtjes op het ritme van de wind en daar, voor slechts een seconde, herkende ze de blik in zijn ogen. Een vage schijn van herinnering, van herkenning. Slechts een schaduw van de oude David, haar David. De David aan wie ze haar leven dankte. Ze wilde naar hem toe rennen, ze wilde roepen, maar haar lichaam weigerde zelfs maar een stap te zetten. Haar spieren leken verstijfd en haar benen voelde als lood. Ze staarde hem verwachtingsvol aan.

“David?” fluisterde ze.

Hij richtte zijn blik op haar met een lichte frons, alsof hij probeerde om het zich voor de geest te halen. Ze zag hem worstelen om de herinneringen boven te halen. Ze wilde roepen, ze wilde hem helpen. Ze wilde hem alles vertellen als dat hem zou terugbrengen, maar haar lichaam leek van steen. Ze herinnerde zich de waarschuwing die ze gekregen had. Ze kon hem niet helpen. Hem vertellen over alles wat er was gebeurd, zou alleen maar tot ongeloof leiden en daarmee zou ze hen nog verder wegduwen dan ze al waren. Ze voelde tranen in haar ogen opwellen terwijl ze machteloos een stap in zijn richting zette. En toen, even snel als hij was gekomen, verdween de oude David weer naar diepte. Hij knipperde even met zijn ogen en zijn uitdrukking werd weer neutraal. Hij was weg. David was weer de David van twee minuten geleden.

De moed zonk haar in de schoenen. Ze was zeker dat ze hem gezien had, haar oude vriend. Hij was zo weer door haar vingers geglipt en het voelde even alsof ze hem net weer verloren was. Ze voelde een vlag van eenzaamheid zwaar op haar schouders drukken. Haar knieën trilden even, maar ze deed haar best recht op te blijven. Elke verwachting, elke hoop die de kop in werd gedrukt, begon zwaarder en zwaarder te wegen. En de last die ze ondertussen al moest meesleuren, begon haar stilaan te zwaar te worden. Haar enige hoop, haar enige lichtpuntje, waren David en Aida. Ze hadden haar al eens gered, alleen zij zouden haar kunnen redden van de duisternis die haar dreigde te overweldigen. Ze balde haar handen boos tot vuisten en haalde diep adem. Nee, ze zou doorzetten. Ze zou zowel David als Aida terugkrijgen, koste wat het kost. Aida keek fronsend naar haar broer die terug bij hen was komen staan.

“Alles oké?”

“Ja ja, ik was gewoon aan het kijken hoe het net zou moeten hangen,” antwoordde hij ontwijkend.

Jenny wist dat dat niet waar was. Ze had het zich niet verbeeld, ze had de oude David gezien. En als zijn herinneringen naar de oppervlakte konden komen, dan konden die van Aida dat ook. Althans dat hoopte ze. Het was het enige sprankje hoop dat ze had en ze wilde dat koste wat het kost bijhouden. Het was het enige dat haar op de been hield.

“Oké,” zei ze en wees naar David. “Dus jij kan aan een net komen, ik heb nog wel ergens een bal en ik vind wel iets om de lijnen te tekenen. Spreken we anders over een halfuur hier weer af?”

Aida en David knikte. Jenny knikte terug.

“Dan zie ik jullie over een halfuurtje.”

Ze knipoogde naar hen en rende weg. Aida en David liepen de andere kant uit. Wat ze niet opmerkte, was dat David heel eventjes bleef staan en haar over zijn schouder met een bedachtzame frons nakeek.

Haar gedachten vlogen als een sneltrein door haar hoofd. Verwachtingen, angsten. Ze had niet gedacht dat ze zoveel emoties tegelijk zou kunnen voelen. Duizenden vragen vochten om haar aandacht. Ze versnelde haar pas en ging over naar een bovennatuurlijk tempo. Haar donkerbruine ogen werden felgeel en straalden een gloed uit die over haar hele lichaam trok.

Haar snelheid verhoogde en mensenogen konden haar niet langer volgen. De bomen werden een groene waas rondom haar. Ze voelde de kracht door haar lichaam stromen. De snelheid, de energie en de felle wind tegen haar huid hielpen om met de vele gedachten en emoties om te gaan.

Voor ze het wist, moest ze alle remmen dichtgooien voor haar huis. Ze woonde enorm afgelegen. Niet dat ze dat zo erg vond. Het gaf veel privacy en rust.

Haar huis was een klein huisje voor deze tijd, ook al had het meerdere slaapkamers en twee badkamers. Wat het huis nog opvallender maakte, was de garage die bijna zo groot was als het huis zelf en de enorme struiken rondom de tuin. Ze vond het er best gek uitzien, maar andere mensen trokken er zich niets van aan. De energie stroomde nog door haar aderen en zonder nadenken gooide ze de voordeur open. Ze kromp ineen door de harde klap en was blij dat de scharnieren het hielden.

Oeps, dacht ze. Ze liet snel haar energie weer zakken en haar ogen kleurden weer donkerbruin. De gloed rond haar lichaam verdween. Ze bleef even staan luisteren of Tony het had gehoord en haar zo meteen een preek zou geven over hoe ze het huis niet mocht vernielen. Tot haar opluchting kwam deze niet. Ze liep naar binnen en fronste.

“Tony?” riep ze. Geen antwoord. Ze haalde haar gsm uit haar broekzak en keek op het scherm. Ook geen berichten. Ze rolde met haar ogen. ‘Hopeloos,’ dacht ze, ‘heeft hij eindelijk een gsm en laat hij nog niets weten.’

Tony Bowes was Jenny’s voogd. Hij zorgde al voor haar zo lang ze zich kon herinneren. Ze had nooit ouders gekend, dus hij was voor haar altijd haar vaderfiguur geweest. Ze droeg ook zijn familienaam. Niemand mocht ooit weten waar ze vandaan kwam.

Op het eerste zicht zag Tony eruit als een strenge, norse man, maar hij had een groot hart en ze kon altijd op hem rekenen.

Ze stak haar gsm terug in haar zak en liep naar haar kamer. Waar had ze die bal ook alweer gelaten? Haar kamer was, net zoals de andere kamers in het huis, vrij klein. Er was net genoeg plaats voor een bed, een bureau en een kledingkast. Naast haar bed had ze ook nog een klein nachtkastje. Ze trok haar klerkast open en daar vanonder in de hoek lag een volleybal stof te verzamelen. Ze had de volleybal van Tony gekregen na de Vlucht. Sindsdien had deze nooit de buitenkant van de kast gezien. Ze haalde hem er voorzichtig uit en draaide hem in haar handen. Hij was blauw met geel, Tony had er vast lang achter moeten zoeken. Blauw en Geel, het was geen toeval. Haar energie had een gele kleur en Davids kleur was blauw. Tony had haar de bal gegeven als een soort aandenken aan al hun spelletjes volleybal. Ze voelde ineens een traan over haar wang glijden. Hilde ze? Ze veegde boos over haar wang en blies het stof van de bal. Misschien moest ze hem even schoonmaken.

Ze liep naar de keuken en hield de bal even onder de kraan. Het voelde raar om weer een volleybal in haar handen te houden. Toch had het iets vertrouwd. Ze droogde de bal af en legde deze op de keukenstoel. Nu nog iets voor de lijnen, dacht ze. Ze trok alle kastjes open in de keuken, op zoek naar iets om lijnen mee te tekenen. Tenzij ze suiker of bloem zou gebruiken, lag er niet echt iets bruikbaar. Ze liep terug naar haar kamer en rommelde in de kasten. Niets te vinden. Ze gromde. Nu kon ze toch moeilijk zonder krijt aankomen. Gefrustreerd trok ze de schuif van haar nachtkastje open. Net iets te hard. Door

haar frustratie had ze haar krachten niet onder controle. Ze rukte per ongeluk de knop van de schuif welke onder het bed rolde.

Ze zuchtte. Ze ging op haar knieën zitten en begon met haar arm onder het bed te grabbelen. Het was duidelijk ook eens tijd om daaronder te stofzuigen. Eindelijk voelde ze iets rond. Ze klemde haar vingers er omheen en trok het onder het bed uit. Ze deed haar hand open en haar adem stokte. Wat ze in haar hand hield, was niet de knop van het nachtkastje. In haar hand lag een slijper met daarin een paarsblauw goedje. Het was één van de dingen die ze van Tony had gekregen tijdens de Vlucht.

Na die vreselijke dag was de slijper onder het bed beland, net zoals alle andere dingen die Tony haar had gegeven. Het was het tastbare bewijs dat die vreselijke dag echt gebeurd was. Ze had gehoopt door de spullen te verstoppen dat ze het zou kunnen vergeten, maar ze wist zelf ook dat dat niet mogelijk was. De slijper in haar hand leek haar terug te zuigen naar het verleden. Er kroop een koude rilling over haar rug en een ondertussen vertrouwde angst nam bezit van haar. Zelfs met al haar gaven en krachten, was ze nog nooit zo bang geweest en had ze zich nog nooit zo hulpeloos gevoeld als die dag. En het ergste van al was dat het allemaal haar schuld was.

'Haar schuld.'

Ze klemde haar hand rond de slijper en deed haar best om de tranen en herinneringen tegen te houden. Wat Tony ook beweerde, ze wist dat het haar schuld was. En David en Aida waren daar mee de dupe van geweest.

Vreselijke beelden flitsten voor haar ogen alsof het de dag ervoor was gebeurd. Haar ademhaling werd onregelmatig terwijl ze machteloos stond tegen alle herinneringen die ze moest herbeleven. De slijper viel uit haar hand en ze deinsde achteruit. Haar rug bonkte tegen de muur. Haar ademhaling ging snel en met grote ogen van angst staarde ze naar de slijper, deze lag roerloos op de grond voor haar. Ze veegde haar wangen droog en probeerde haar ademhaling weer normaal te krijgen. Ze kroop stilletjes terug naar de slijper en pakte hem op. Ze draaide hem zachtjes rond in haar hand en bestudeerde de vreemde vloeistof. De storm in haar hoofd werd weer rustiger zodat ze weer wat helderder kon nadenken. Ze moest nu niet denken aan de Vlucht. Vandaag was de dag dat David, Aida en zij weer zouden spelen zoals vroeger. Ze dacht aan Davids gezicht van even geleden, dat was de oude David geweest, ze was er zeker van. Ze hield zich vast aan dat

sprankje hoop. Ze moest sterk zijn, voor hen. Het was aan haar om hun herinneringen terug te krijgen, ze was het hen verschuldigd. Uiteindelijk waren het Aida en David die haar leven hadden gered, ook al hadden ze daarmee alles verloren.

Ze klemde haar hand rond de slijper. Ergens jaagde het haar ook angst aan. Hoe zouden ze reageren als ze hun geheugen terugkregen? Misschien zouden ze haar wel haten, maar ze weigerde hen op te geven, dat mocht niet. Ze had niets meer te verliezen. Ze legde haar hand even zachtjes op het midden in haar borstkas. Daar, onderhuids, brandde een klein vonkje. Een vonkje dat ze had megedragen sinds de Vlucht en het enige dat ze nog had overgehouden aan haar twee beste vrienden. Ze staarde weer naar de slijper. Met de inhoud zou ze de lijnen op het pleintje ook kunnen tekenen. Alleen zouden die lijnen dan voor eeuwig op de grond staan.

‘Voor eeuwig’, dacht ze, ‘Net als vriendschap’

2 Een ver verleden

“Komt ‘ie!” David sloeg de bal hard naar de grond. Jenny dook naar beneden, landde op haar buik en wist haar handen nog net onder de bal te krijgen. Thomas maakte de pas af en sloeg de bal over het net. Het was middagpauze en zoals altijd waren David en Aida Lamia met Jenny Bowes aan het volleyballen op het pleintje niet ver van de school. Veel beter dan de lunchpauze door te brengen in het saaie cafetaria van de school, zeker op dagen zoals vandaag als de zon nog volop scheen. De herfst had net zijn intrede gemaakt, dus het zouden de laatste dagen goed weer zijn. Daar moesten ze dan maar volop van genieten. Thomas Blake, een van hun klasgenootjes, had die dag besloten om mee te doen. Hij was een vriend van David. Er zaten maar een stuk of zes jongens in hun klas, dus het was ook niet zo moeilijk dat ze allemaal vrij goed overeen kwamen. Als David niet met de twee meiden optrok dan was hij wel met Thomas en andere jongens op stap. David en Aida keken verbaasd naar de terugkomende bal. David grijnsde breed.

“Die had ik niet terugverwacht.”

Jenny sprong grijnzend recht en klopte het zand van haar kleren. Aida paste de bal naar David die hem weer over het net sloeg. Thomas miste hem maar net.

“Verdorie, ging ik net op men buik voor die bal,” plaagde ze. Thomas keek haar met een verontschuldigende grijns aan.

“Sorry.” Hij rekte zich even uit terwijl zijn blik naar de uitgang gleed. “Nou, dit is wel genoeg voor mij voor vandaag. De pauze is bijna voorbij dus ik ga al maar eens terug.”

“Oké,” zei Jenny.

Hij stak zijn hand op naar David en Aida en liep terug naar het schoolgebouw. Jenny draaide zich om en ging de bal halen. Ze keek

Thomas nog even na. Toen ze zeker was dat hij ver uit het zicht was, zette ze zich achter de lijn. Een ondeugende grijns verscheen op haar gezicht.

“Zet je nu maar schrap, David.”

Hij grijnsde terug, helemaal niet onder de indruk. “Je doet je best maar, laat maar eens zien wat je kan.”

Jenny keek nog even achterom om te zien of Thomas echt weg was. Ze keek weer voor zich en haar donkerbruine ogen lichtten op in een felgele kleur. Davids grijns werd ineens breder.

“Nu wordt het pas interessant.” Davids verveelde houding werd meteen alert. Hij volgde Jenny’s voorbeeld en zijn normaal grijze ogen lichtten felblauw op. Aida haalde haar telefoon uit haar zak en ging aan de zijlijn staan. Ze hief deze wat hoger en grijnsde breed.

“Dit wordt lachen.”

David Lamia en Jenny Bowes waren geen gewone mensen. Ze was eigenlijk niet zeker of ze zich wel een mens kon noemen. Ze zag er menselijk uit, maar schijn bedriegt. Tony had haar verteld dat ze afstammelingen waren van een eeuwenoud ras dat bestond uit energie, die ervoor zorgde dat ze veel sterker waren dan gewone mensen. Ze konden harder rennen, vliegen en zelfs energie loslaten als aanval of als verdediging.

Elk wezen had een eigen kleur. Jenny’ energie was goudgeel en Davids energie was blauw. David was het enige andere energiewezen dat ze ooit was tegengekomen in haar leven. Tony was er in het begin zelfs heel achterdochtig naar geweest.

Ze wist dat de energiewezens zeldzaam waren geworden. Hoe dat kon, wist ze niet. Tony had er nooit veel over willen vertellen, ook niet over haar ouders. Voor zover zij wist waren er nog maar een aantal energiewezens over en deze waren ondergedoken, zo diep zelfs dat niemand echt wist of ze nog wel in leven waren.

Ze had het altijd raar gevonden omdat de energiewezens geen gelijke kenden. Hun hele lichaam bestond uit zuivere energie welke niet kapot te krijgen was. Ze werd nooit ziek en het enige wat haar kon kwetsen was andere energie. Dat had ze gemerkt toen ze voor de eerste keer met David had gevochten.

De wonden die ze opliepen tijdens hun sparpartijtjes waren nooit ernstig en genazen zo snel dat ze nooit dieper werden dan oppervlakkige brandwonden. Hoewel ze vrij zeker was dat als David haar op volle kracht zou raken zonder enige verdediging, ze dat wel

eens met haar leven zou kunnen bekopen. Niet dat ze zich daar ooit zorgen over zou moeten maken. Als David het enige was dat haar kon kwetsen, dan kon ze niet veiliger zijn.

Toch had Tony er haar hele leven op gehamerd dat ze niet ontdekt mocht worden. Elke keer als iemand te dicht bij de waarheid kwam, haalde Tony haar weg en verhuisden ze zo ver mogelijk.

Ze had waarschijnlijk alle uithoeken van de wereld al wel gezien. Altijd kleine landjes waarvan ze zich soms afvroeg of de rest van de wereld wel wist dat ze bestonden.

Toen ze klein was, had ze zich er nooit al te veel van aangetrokken, maar met het ouder worden zat ze met steeds meer vragen. Alsook het verlangen om een echt thuis te hebben zonder steeds te hoeven verhuizen.

Ze was vijf jaar geweest toen ze voor het eerst haar gaven had gebruikt. Het was gebeurd in de kleuterschool. Ze wist niet wat de oorzaak was geweest, maar het was iets dat ze zich heel levendig kon herinneren.

Het was begonnen met een onschuldige hoofdpijn. Niet veel later waren haar ogen heet beginnen te gloeien en was er een hitte over haar hele lichaam getrokken die brandde als vuur.

De leerkracht had in paniek naar Tony gebeld dat ze zware koorts had en doodziek moest zijn. Tony had erop gestaan geen ziekenwagen te bellen. Jenny had zich tot een balletje opgerold en in stilte gehuild in de hoop dat het zou overgaan.

De leerkracht had in het begin bij haar gestaan, maar na een tijdje was ze achteruit gegaan alsof ze haar niet meer durfde aanraken. Het brandende gevoel was alleen maar erger geworden, het leek of er iets in haar was geweest dat had geschreeuwd om naar buiten te mogen. Toen ze het niet langer had kunnen uithouden, had ze haar handjes uitgestoken en met een kreet van pijn het brandende gevoel als het ware uit haar lichaam geduwd. Er was een krachtige lichtgolf uit haar handen gekomen recht door het schoolbord, over de speelplaats en het bos in.

Voor slechts een moment was het muisstil geweest, iedereen had haar gewoon aangestaard. Daarna was de paniek gekomen, het geschreeuw, het rennen en vooral het schelden.

“Monster!”, “freak!”, “vervloekt!” De leerkracht en haar klasgenootjes waren de klas schreeuwend uitgerend. Jenny had alleen maar kunnen

toekijken. Ze had niet geweten wat er gebeurd was en was zelf waarschijnlijk nog banger geweest dan de rest.

Haar ogen waren blijven branden en haar handen hadden onder het bloed gezeten van de gapende wonden in haar handjes. Haar eerste energiegolf had haar huid opengeschroeid, het had zoveel pijn gedaan dat ze niet meer durfde bewegen.

Ze had om hulp geroepen, maar de school leek ineens verlaten te zijn. Uiteindelijk was ze in een hoekje gekropen en had zich tot een bolletje opgerold.

Het bloed had van haar handen over haar armen en benen gestroomd tot ze helemaal onder had gezeten. En al die tijd had ze niets anders gedaan dan huilen.

De woorden van de leerkracht en haar klasgenootjes hadden door haar hoofd gespoekt.

'Monster.'

Tussen het snikken door had ze stilletjes om hulp gestameld. Ze had niet meer durven bewegen, ze was nog nooit zo bang geweest van zichzelf.

Niet veel later was Tony de klas binnengestormd. Hij had slechts één blik nodig gehad om te weten wat er was gebeurd. Ze had hem aangekeken om te zien of hij ook in paniek de klas uit zou rennen, maar in de plaats daarvan had hij zich voor haar gehurkt en haar in de armen genomen. Ze had hem stotterend proberen te vertellen wat er was gebeurd.

"Shhhh, rustig maar," had hij gefluisterd terwijl hij haar stevig had vastgehouden. "Ik weet het, meisje, ik weet het. Het komt goed."

"I-ik b-ben... een... monster"

Hij had haar even van zich afgehouden en van top tot teen aangekeken.

"Een monster? Zonder klauwen of slag tanden? Nee, dat denk ik niet. Meer een feetje of elfje zoals op tv, weet je nog?"

"Ik ben bang." Had ze snikkende gefluisterd.

"Ik weet het, maar alles komt weer goed. Laten we je eerst maar eens schoonmaken."

Hij had haar naar de auto gedragen en toen ze thuis waren aangekomen herinnerde ze zich al de koffers die ingepakt klaarstonden. Hij had haar in bad gedaan, haar handen verzorgd, schone kleren aangedaan en haar daarna weer in de auto gezet.

Hij had haar favoriete muziek opgezet en onderweg had hij haar twee chocolade konijntjes gekocht en een kleurboek van elfjes met potloden.

Ze was stilletjes op een chocokonijntje beginnen te knabbelen terwijl de shock langzaam was beginnen minderen. Tony was weer even verdwenen geweest.

Toen ze haar konijntje had opgegeten, had ze haar kleurboek opengeslagen en was ze beginnen kleuren. Ze had haar eerste kleurplaat nog niet eens afgekregen of ze was in slaap gevallen.

Ze was uitgeput geweest. Toen Tony haar later wakker had gemaakt, waren ze aangekomen bij een huisje omringd door bomen. Ver weg van waar ze eens gewoond hadden. Daar had Tony haar over haar afkomst verteld en haar geleerd hoe ze haar krachten de baas kon worden.

Jenny was ondertussen zeventien en had haar krachten volledig onder controle. Ze ging dus ook gewoon weer naar school, maar door het vele verhuizen en haar afkomst, had ze nooit echt vrienden gehad. Tot ze David en Aida Lamia had leren kennen.

Ze herinnerde zich de eerste schooldag nog toen ze David op de speelplaats had zien zitten. Hij en Aida waren dat jaar net van school veranderd. Hij had toen in zijn eentje met zijn koptelefoon op gezeten, helemaal op zijn gemak in een wildvreemde school waar hij niemand kende en zonder enige behoefte om ook maar aan enig sociaal contact deel te nemen.

Aida had bij haar in de klas gezeten en al van de eerste week hadden ze het prima met elkaar kunnen vinden.

Na hun eerste semester was David ineens de klas binnen gewandeld. Hij was zijn oude richting beu geweest en was overgeplaatst naar de klas van haar en Aida. Hij had bijna nooit iets gezegd en leek erg op zichzelf, op een volkomen onbekommerde manier.

Het had geleken of het hem gewoon niets uitmaakte.

Aida was helemaal anders, zij was altijd vrolijk en vreselijk sociaal. Met Aida in de buurt kon je nooit vervelen.

Uiteindelijk waren Arne en Simon van hun klas tegen David beginnen praten en hadden hem mee in de groep kunnen trekken.

Arne Broli was zowat de hoofdman van de klas. Hij betrok iedereen in het klasgebeuren, was altijd vriendelijk en zorgde ervoor dat niemand zich uitgesloten hoefde te voelen.

Jenny voelde zich altijd spontaan op haar gemak als Arne in de buurt was, net zoals iedereen die hem kende. Hij droeg een soort aura met zich mee alsof hij iedereen voor de zorgen van de wereld kon afschermen.

Simon Vancalder was zijn beste vriend en had ongeveer hetzelfde karakter. Arne was alleen iets meer een grappenmaker en Simon was meer aan de serieuze kant.

Arne had Jenny ook geholpen om haar draai in de groep te vinden. Ze had nooit veel sociale contacten gehad en hij had haar goed geholpen om mee in de groep opgenomen te worden. Hij was ook de eerste geweest waarbij Jenny zich wat meer bij had leren ontspannen. Het was vreemd, maar ze voelde zich veilig bij hem. Hoewel ze moest toegeven dat eigenlijk de hele klas altijd enorm vriendelijk was naar iedereen van de groep.

Het was een heerlijke klas om in te zitten. David had in het begin vaak alleen bij de jongens gestaan. Op termijn was ze steeds meer naar hem beginnen toetrekken. Ze had het niet kunnen helpen, iets had haar naar hem toe getrokken. Pas later had ze beseft dat het kwam doordat hij ook een energiewezen was.

Het semester was halverwege geweest toen ze van elkaar te weten waren gekomen wat ze waren. Het was op een schooluitstap geweest, een soort teambuilding weekend.

Het was eigenlijk een weekend vol met spelletjes geweest. Toen waren Aida, David en Jenny al enorm goed bevriend. Ze had toen ook al geweten dat hij sterker was dan de andere jongens en dat verscheidene sporten hem enorm makkelijk leken af te gaan.

Ze had gedacht dat hij gewoon atletisch was aangelegd en had er verder nooit bij stilgestaan.

Tijdens het weekend herinnerde ze zich dat ze samen in het bos hadden gezeten met de hele klas. David was haar beginnen plagen en uitdagen. Uiteindelijk had ze zich met woorden niet meer kunnen weren en had ze naar hem uitgehaald. Hij had de klap zo makkelijk afgeblokt en haar bijna op de grond geduwd.

Ze was boos geworden en had gewoon nog harder geprobeerd. Ze had zelf ook wel geweten dat ze als energiewezen een heel stuk sterker was dan David die toen, voor zover zij had geweten, gewoon een mens

was. Dus die zou nooit van haar kunnen winnen in een worstelgevecht.

Toch had hij haar met de minste moeite weten af te weren. Uiteindelijk, slechts een fractie van een seconde, had ze een energiestroom losgelaten om hem op de grond te krijgen. Het was slechts een moment geweest, zo snel dat hij haar ogen niet eens had kunnen zien flitsen.

Dat was toch, als hij een mens was geweest. Zodra ze naar hem had uitgehaald, had ze zijn ogen blauw zien flitsen voor hij haar voor zich had neergesmeten waardoor ze half op zijn schoot terecht was gekomen.

Heel even had ze gedacht dat ze het zich had verbeeld, maar hij had haar al even verbaasd aangekeken met een grote grijns op zijn gezicht. Daarbij wist Jenny zelf ook dat geen enkele mens zo'n aanval had kunnen afblokken en zeker niet zo makkelijk.

Er had een groot deel van de klas bijgezeten, dus ze had hem er niet over kunnen aanspreken. Het enige wat de klas had gezien, was dat David haar had neergegoid. Hun ogen hadden te snel geflitst voor iemand om iets duidelijk te kunnen zien. Gelukkig maar of Tony zou helemaal gek geworden zijn.

Later op de avond had ze David even voor zich alleen en hadden ze erover kunnen praten. Ze was nog nooit zo opgewonden geweest. Ze had eindelijk iemand als haar gevonden. David had het duidelijk ook geweldig gevonden, hoewel hij zijn enthousiasme altijd een stuk beter in toom hield.

Hij had haar toen ook verteld dat Aida het van hem wist. Op zich verbaasde haar dat ook niet, zo'n dingen kon je gewoon niet van je familie geheimhouden.

Aida had Jenny zo ook op een heel andere manier leren kennen. Aida was een stuk minder subtiel geweest in haar enthousiasme. Jenny was in het begin wat onzeker geweest omdat ze had gedacht dat Aida bang zou zijn van haar, maar dat was duidelijk helemaal niet het geval geweest en de twee meiden waren een stuk closer geworden. Aida ging dan ook wat graag mee in alle stoten die David en Jenny uithaalden met hun krachten.

Via David had Jenny geprobeerd om wat meer over hun afkomst te weten te komen, maar het bleek dat hij er zelfs nog minder van afwist als zij. Het leek hem ook helemaal niet uit te maken. Toch had hun ontmoeting nog meer vragen opgeroepen bij haar. Onder andere hoe

het kon dat Aida gewoon een mens was en David een energiewezen terwijl ze dezelfde ouders hadden. Of, ze ging er toch van uit dat ze dezelfde ouders hadden aangezien ze beiden dezelfde achternaam hadden. Hoewel dat bij haar nu ook niet echt veel zei. Ze had het hen nooit echt durven vragen.

Behalve dat, was ze eigenlijk gewoon blij dat ze iemand zoals zichzelf had gevonden. Het was dankzij David dat ze haar krachten had leren liefhebben. David vond dat iedereen anders was en iedereen zijn eigen geheimen had. Sommigen waren gewoon wat groter dan anderen. Hoewel zijn houding meestal uitstraalde dat het hem niets kon schelen, wist Jenny zeker dat het ook voor hem een opluchting was om iemand tegen te komen waar hij volledig zichzelf bij kon zijn.

Jenny zette zich schrap en sloeg de bal met volle kracht over het net. Aan Aida's gezicht te zien had ze de bal niet eens kunnen volgen. David aan de andere kant zag het perfect en schoot met bovenmenselijke snelheid naar de bal. Hij ving de bal op en speelde op normale snelheid terug.

"Zwak!" riep ze over het net. Met tegenzin liet ze haar energie weer zakken. Haar ogen namen weer hun normale kleur aan en ze speelde op gewone snelheid terug.

"Te moeilijk voor je?" riep ze spottend. David grijnsde breed en sloeg de bal op volle kracht terug. De bal vloog vlak langs haar gezicht waardoor ze meteen ineen dook. Hij schuurde een paar meter verder een heel stuk van de grond weg. Ze draaide zich stomverbaasd om naar de rokende bal.

"Ha! Buiten!" riep ze grijnzend. Davids ogen verloren hun gloed terwijl hij haar met een spottende grijns aankeek. Aida schoot in de lach.

"Als scheidsrechter zeg ik buiten, sorry David."

"Je hebt de helft er waarschijnlijk niet eens van gezien," kaatste hij terug.

"Nee, ik had gehoopt het deze keer op video vast te leggen, maar blijkbaar kan mijn gsm die snelheid ook niet aan."

Zijn gezicht werd ineens serieus. "Wat zit je dat nou te filmen? Als zo'n video uitlekt hebben we grote problemen, dat weet je."

"Sorry hoor, het is al lang verwijderd." Aida zwaaide met haar gsm naar hem alsof dat het bewijs was dat de video verwijderd was.

Jenny was ondertussen naar de bal gewandeld die nog wat nagloeide. Ze trok hem van de grond en bekeek het spoor die hij had nagelaten.

Ze legde een hand op de grond en sloot haar ogen. De energie stroomde door haar lichaam naar haar hand en de grond in. Ze greep de grond als het ware vast en trok deze omhoog tot de bodem er weer net zo uitzag als voorheen. Tony had er altijd op gehamerd dat ze haar sporen netjes en zorgvuldig moest uitwissen als ze haar krachten gebruikte.

Ze tuurde naar de andere kant van het net, waar David en Aida nog steeds aan het discussiëren waren. Jenny grijnsde ondeugend. Ze zette zich stilletjes achter de lijn en haar ogen lichtten op. Ze richtte haar blik op David. Zo stilletjes als ze kon, gooide ze de bal op en schopte deze in een vloeiende beweging in zijn richting. Heel even was ze er vast van overtuigd dat ze hem zou raken. Op het laatste moment stak David echter zonder te kijken zijn hand uit en hield de bal tegen. Met een halve grijns keerde hij zich naar haar. Ze zag zijn ogen blauw gloeien.

“Jij krijgt zo meteen aandacht, even gesprekje bezig,” zei hij.

Ze gromde.

‘Bijna’, dacht ze. David kon razendsnel zijn energie activeren en weer opbergen. Iets waar ze stikjaloers op was. Ze had er zelf zo vaak op geoefend, maar zo snel als David was ze nooit.

Ze wist dat David sterker was dan haar en sneller. Zij was getraind in alle soorten aspecten van haar krachten, terwijl David zich meer gefocust had op de gevechtsstijlen. Simpel gezegd, Jenny kon meer, maar David was sterker. Iets wat hij er maar al te graag bij haar wilde inwrijven, zeker aangezien Jenny heel wat harder trainde dan hij.

Wat niet moeilijk was, want hij trainde niet tot amper. Maar hoe hard ze ook trainde, David was haar altijd te snel af en dat ergerde haar vaak mateloos. Aida zette zich weer mee op het veld en David en Jenny lieten hun energie weer zakken.

Ze wilde net opslaan toen de eerste bel van de school klonk in de verte.

“En dat geeft weer een overwinning voor team David en Aida,” riep David spottend. Jenny gooide hem een boze blik toe.

“Thomas is halverwege vertrokken! Wat wil je met twee tegen één.”

“Excuses,” was Davids enige reactie.

“Oh ja? Morgen maak ik je in!”

“Morgen zit ik weer bij jou in het team, Jenny. Dan maakt David helemaal geen schijn van kans,” bracht Aida ertussen.

“Deal!”

David schoot in de lach. "Jullie klinken bijna overtuigd."

"Wacht maar af tot morgen! Girlpower!" Aida en Jenny gaven elkaar een vuistje.

Jenny legde de bal naast het poortje en volgde David en Aida terug naar school. Voor ze van het plein af liep, voelde ze een zachte, warme bries langs haar lichaam strelen. Ze kneep haar ogen samen. Ze wist niet waarom, maar ineens voelde ze haar hart sneller slaan en haar spieren opspannen, alsof haar lichaam zich voorbereidde op iets.

De wind trok voorzichtig weg. Ze keek er fronsend naar. Ze kon het niet beschrijven, maar het voelde... als een waarschuwing? Ze ademde diep in en volgde David en Aida snel naar de school.

De school was zelf niet zo groot. De stad waarin de school zich bevond was ook niet zo groot. Op een klein halfuurtje kon je van de ene kant naar de andere kant van de stad wandelen.

Tony meed grote steden als de pest. Hij vond het veiliger om in kleinere dorpen of steden te verblijven. Dat gaf de minste kans dat Jenny ontdekt zou kunnen worden.

Toen ze klein was geweest, hadden ze altijd op het platteland gewoond en was ze naar een kleine, lokale school gegaan. Eenmaal ze naar het middelbaar was overgegaan, hadden ze geen andere keuze gehad dan dichterbij een stad te verhuizen om een geschikte school te vinden. Ze woonden zelf meer op het platteland, een dorpje op de grens van België en Nederland, zo afgelegen als maar kon. Hun huis was vlak naast een bos en er waren meer velden dan huizen. Dat vond ze helemaal niet erg. Het was rustig en mooi.

Het nadeel was wel dat ze altijd een klein uur met de bus onderweg was. David en Aida woonden een stuk dichterbij de school, net als de rest van de klas. Dat maakte het wel vaker moeilijk om mee te gaan als iedereen samen afsprak. Zeker aangezien ze haar krachten niet te vaak mocht gebruiken om naar de stad en terug naar huis te gaan.

De enige bus die van haar huis naar de stad reed was de schoolbus en die reed dus maar twee keer per dag. Tony probeerde dat wel goed te maken, maar hij had vaak werk te doen of was weer eens enkele dagen van huis. Dat zorgde wel vaker voor wat frustraties, maar hij weigerde om dichterbij te gaan wonen.

Ze kon niet anders dan zich erbij neerleggen en nam dan ook zo vaak als kon de fiets. Het koste haar amper moeite, maar het ging gewoon zo vreselijk traag. Maar het was beter dan niets en zo kon ze toch nog